

TRACI CHEE

MOŘE INKOUSTU A ZLATA

MLUVČÍ

FRAGMENT

Moře inkoustu a zlata – Mluvčí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Traci Chee
Moře inkoustu a zlata – Mluvčí
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

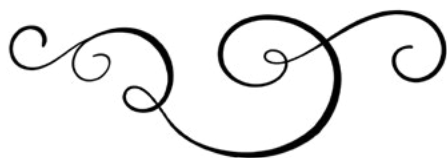

TRACI CHEE

MOŘE INKOUSTU A ZLATA

MLUVČÍ

FRAGMENT

*Pro Charlese, Zacha a Paula,
kteří odešli příliš brzo.*

Posádka *Proudu víry*

KAPITÁN – Cannek Rákos

PRVNÍ DŮSTOJNÍK

DRUHÝ DŮSTOJNÍK – Meeks

STEVARDKA – Aly

KUCHAŘ – Kuchta

TESAŘ – Kobyla

LÉKAŘ/VÝROBCE PLACHET – Doktorka

KORMIDELNÍK – Šprýmař

NÁMOŘNÍCI:

Jules – zpěvačka/vedoucí levoboční hlídky

Theo – zpěvák/vedoucí pravoboční hlídky

Çoro

Kilian

Marmeláda

RUDÁ VÁLKA

FÁZE I:

Dobytí Everiky

EVERIKA: - ^{král} Lord Darion Zlatokámen (mistr politik)
- generálka Braca Longatta Terezina III (mistr voják)

- ✓ Zlatokámen a Braca sjednotí provincie ^{Války} pod jedním praporem. _{skal & řek}
- ✓ Oxscinie = společný nepřítel → VYUŽÍT TOHO.
- ✓ Začít likvidovat způsob života psanců.

FÁZE II:

spojenství s Likarem

LIKARO - Radžar (učeň voják)

- ✓ Radžar se stane Serakinem.
- ✓ Serakinova flotila zablokuje Likaro a získá moc/vliv na zkorumpovanou regentskou vládu.
Serakin svým vlivem posílí politické spojení a ti se zmocní vlády nad královstvím!

FÁZE III:

spojenství s Deliene

Arcadimon Detano
DELIENE - ~~ž~~ (učeň politik)

- ✓ Získat spojení mezi provinční šlechtou.
Atentát na krále ^{Eduora} Leymora a následníky.
Nechat se zvolit jediným regentem království.

FÁZE IV:

dobytí Oxscinie a Roku

OXSCINIE & ROKU

Everika, Likaro a Deliene vytvoří Alianci.
Deliene napadne Oxscinii ze severu.
Everika a Likaro napadnou Oxscinii z východu.
Everické síly obsadí Roku.

První ~~Druhá~~ asasinka zabije královnu Hekatu.

↑ Už brzo první!

Spojené síly Aliance napadnou Oxscinii od Zlomené Koruny.

Oxscinie padne.

ALIANCE

RUDÁ VÁLKA KONČÍ, KELANNA JE NAŠE!

Jsi se mnou?

SNY

Lučištníkovi se už zase zdál sen, a v tom snu neměl jméno. Nepamatoval se, kdy o něj přišel, muži mu však teď říkali *klu-ku* nebo *sloubo* nebo vůbec nijak.

Stál v kruhu z kamenů, velkých a bledých jako lebky, a lidé kolem kruhu se mu posmívali. Jejich tváře vypadaly ve světle pochodní jako příšerné masky. Když přešlápl, do bosých chodidel se mu zarývaly ostré kousky šterku.

„Tohle je ten tvůj nový kandidát, Sekyro?“ rozchechtal se nějaký muž. Měl snědou, zažloutlou kůži a hluboko zapadlé, tmavé oči.

„Přivezl jsem ho před pár měsícem z Jocoxy,“ odpověděl Sekyra. „Trénuju ho.“

Sekyra – mohutný chlap, zarudlá pleť, pořád si olupuje nezahojené stupy.

Chlapcovy prsty se samy přikradly k jizvě na krku.

Sekyra ho spálil.

Zažloutlý chlapík se usmál. Měl ostré zuby jako fretka. „Takovejch podvyživenejch skrčků už Argo složil!“

Chlapec se obrátil. Argo stál na druhé straně ringu. Na pravé paži bylo vidět čtyři vyvýšené jizvy. Měl kudrnaté, krátké vousy a v nich tupý úsměv.

Dav začal tleskat a hulákat. Snad signál.

Argo vykročil k bezejmennému chlapci, který se pokusil uhnout. Ale klopýtl.

„Bacha!“ houkl na něj Sekyra.

Chlapec beze jména se zmateně rozhlížel a snažil se v davu zachytit pohled Sekyrových vodnatých očí. A vtom Argo zaútočil.

Jeho pěsti byly všude. Na chlapcovu hlavu a hrud' dopadal déšť ran. Schoulil se a dostal kolenem do obličeje. Špatně se mu dýchalo a skoro nic neviděl.

Rány dopadaly rychleji, tvrději jako krupobití.

Chlapec padal. Zem se mu vzepjala vstříc.

Neurčitě slyšel, jak Sekyra huláká: „Vstávej! Vstávej, ty –“
Ale chlapec nevstal.

Argo ho převrátil na záda, klekl si obkročmo nad něj a zvedl ruku k ráně.

V té chvíli chlapec pochopil. Tohle je konec. Umře.

Přestane dýchat. Přestane být. Přestane trpět. Bude to snadné.

Jenže on nechtěl umřít.

A když to pochopil, když pochopil, že chce žít, ať je to sebetěžší, ať to sebevíc bolí, něco se v něm otevřelo, něco skrytého, ošklivého, mocného.

Argo zpomalil.

Všechno zpomalilo.

A jako by se vteřiny prodloužily v minuty, minuty v hodiny; chlapec viděl, jak boj začal, viděl každou ránu, kterou od té

chvíle dostal. Všechno se to se před ním rozprostíralo do nejmenších detailů. Viděl modřiny a sotva zahojené kosti pod Argovou kůží, cítil nevyváženost toho břemene na své hrudi, cítil v kloubech tlakové body, na nichž poupata bolesti čekají, na rozkvět.

Pěst mířila k němu, ale chlapec bez jména ji odvrátil do prachu. Zachytil protivníkovu nohu svými vlastními, překulil se a přitiskl ho k zemi.

„To je ono, kluku! Braň se!“ hulákal Sekyra.

Chlapec mohl uhodit. Ale místo toho vyskočil a rozhlédl se.

Viděl *všechno*. Věděl, které pochodně by bylo nejsnazší vyrvat ze země a jak dlouho by mu trvalo se k nim dostat, věděl, které z kamenů kolem ringu by představovaly nejlepší zbraně. Spočítal revolvéry a skryté nože v davu, našel na zemi místa, kde je hlína měkká a krok by tam nebyl pevný. Viděl všechno.

Argo vstal a bezejmenný chlapec ho uhodil do tváře, až se zkřivila. Bil ho znovu a znovu, rychle a tvrdě, tam, kde to nejvíc bolí. Kde to nejvíc ublíží.

Bylo to snadné.

Přirozené.

Jako dýchání.

Argovi vyskočila kolenní česka. Šlachy praskly. Chlapec ho uhodil do krku, tam, kde se napojovalo rameno. Skoro viděl, jak se pod kůží rozlétly úlomky kosti.

Soupeř plakal. Snažil se plazit ke kraji kruhu, ale paže a noha ho už neposlouchaly. Byl samý prach a hlína.

Dav volal po krvi.

Chlapec si klekl a uchopil kámen plný ostrých hran.

Už bylo skoro po všem. Viděl konec. Už hodně blízko.

Argo měl oči vytřeštěné strachy. Ústa, kterými prosil o život, byla zkrvavená.

Ale chlapec neposlouchal.

Žít znamenalo zabíjet. To teď viděl. Věděl, co musí udělat, čím se musí stát.

Uhodil kamenem Arga do tváře. Cítil náraz, náhlé zborcení tkáně a kostí a vousů. Prosby ztichly.

Kámen pak k úderu pozvedl znovu.

KŘIŠTÁL A TYGRÍ OKO

Sefia se ze své vyhlídky na žulovém balvanu podívala na Lučičtíka, do skrytého hnízdečka mezi kamením, kde odpočíval on a jejich majetek. Zavrtěl sebou, odhodil z hrudi deku a pak znova usnul. Během těch dvou hodin od chvíle, co vyšel měsíc, už usnul a zase se vzbudil tolikrát; usnul a vzbudil se, pokaždé ho sny znovu zatáhly pod hladinu a on se po chvíli s námahou vynořil a lapal po dechu.

Dokonce ani teď to nevypadalo, že odpočívá – čelo měl nakřčené, prsty mu pošukávaly, cenil zuby – snad bez hluku vrčel nebo křičel. Chtěla k němu jít, uhladit mu čelo, rozevřít zaťaté pěsti, ale od jejich útěku byl jiný, vzdálený. To střetnutí s Gardou ho změnilo. Změnilo to jejich vztah.

Změnilo to všechno.

Sefia se zachvěla a přitáhla si deku těsněji k ramenům. Bylo by jí milejší závěsné lehátko než tahle skulinka mezi balvany, jenže to zůstalo ležet u Tanin v pracovně na podlaze stejně jako většina jejich věcí.

A jako Nin. Teta, kterou se zapřísáhla zachránit. Teta,

kteřou zklamala. Malé tělo pod velikým medvědíím kožíchem.

Sefia se zachvěla, když si vzpomněla, co se stalo pak: lesk nože, kůže rozervaná ostrím. Podruhé zabíjela.

Za tohle Gardě draze zaplatí, jestli ji najdou. Někdo z její rodiny už zabil druhého ředitele.

Jako každých pár minut se rozhlédla po lese. Nahmátla onen zvláštní smysl, která zdědila po matce – a po otci také. Uchopila svou magii.

Byla tam pořád, neustále v pohybu, jako mocný oceán pod vrstvičkou ledu. Svět je totiž víc než jen to, na co si můžeme sáhnout, co vidíme, slyšíme. Když má člověk ten správný dar, je svět iluminovaný – každý předmět pluje ve vlastní historii, jen když člověk ví, jak hledat.

Mrkla a před očima jí ožily rozvířené zlaté proudy, miliony drobounkých jasných skvrnek přelévajících se s větrem, pomalý růst stromů, povzdech rozkládající se hmoty, která se polehounku vrací do země. Dole v údolí, asi tři kilometry od tábořiště, leželo na řece odlehlé horské městečko Cascara. Takhle zblízka viděla Sefia lampy, které se jako zlaté korálky houpaly nad ulicemi, ohradami s dřívím, viděla bárky pohupující se u mola, kouř, jak stoupá ze špičatých střech. Klid ale nic nerušilo.

Sefia znovu mrkla a její Vidění – Garda tomu říkala Zrak – se vytratilo. Ona a Lučištník jsou aspoň prozatím v bezpečí. Garda si pro ně ještě nejde.

Ale přijde. Stejně jako si přišla pro její rodiče.

Pro Lona a Mareu.

Sevřela ruce v pěst. Občas se jí těžko věřilo tomu, že opravdu patřili k tajné společnosti vrahů a únosců – že to ve skuteč-

nosti nebyli ti laskaví lidé, kteří ji vychovali, chránili a milovali. Pak si však vzpomněla, jak měla matka ve zvyku roztočit čepel, jíž krájela zeleninu. Jak jednou zabila kojota mezi slepicemi obratně hozeným nožem. A vzpomněla si na otce, jak stával s dalekohledem u okna. Myslela si, že si jen rád prohlíží oceán, teď však chápala – hledal náznaky, že se blíží Garda. Pátral po lidech, kteří jim byli v patách.

Tolik jí toho zatajili – kdo jsou, co udělali. Kvůli jejich tajemstvím musela prchat, když by mohla bojovat. Musela se skrývat, když by mohla být volná. Nin byla mrtvá, protože Sefia nebyla připravená. Rodiče sice milovala, tohle jim však odpustit nemohla.

Ani sobě.

A teď je zase na útěku.

Před pěti dny s Lučištníkem prchli stopařům Gardy na člunu a plavili se kolem skalnatého delienského pobřeží na sever. Teprve když za sebou spatřili jinou loď, která je rychle doháněla, odvážili se vystoupit na souš. Své plavidlo potopili, aby pronásledovatele zmátli.

Vyšplhali vysoko do Hřebenů, vysokého pobřeží oddělujícího Korabelský kraj od Vnitrozemí, střední části království. Proplétali se mezi jejich vrcholky, překračovali vodopády a strže s pozůstatky dávných lavin a vybělenými kládami a mířili do Cascary. Doufali, že tam najdou místo na nějakém říčním člunu a svezou se s ním zpátky k moři.

A pak budou prchat dál, jak dlouho to půjde. Celý zbytek života je budou honit.

Podívala se na v kůži zabalený předmět na svém klíně. Knihy byly v Kelanně vzácnost, všechny si je pro sebe schraňovala

Garda a ostatní se jen tak plácali bez čtení a psaní. Tohle však bylo víc než nějaká obyčejná kniha. Tohle byla Kniha, *ta* Kniha – nekonečná a plná kouzel – záznam všeho, co kdy bylo a co kdy bude, celé věky zachycené jemnými tahy černého inkoustu.

Sefia teď opatrně rozbalila impregnovanou kůži, jak to dělala každou noc od chvíle, co se znovu ocitli na útěku.

Mohla by zjistit, kdo *skutečně* byli její matka a otec a co udělali... nikdy ale nesebrala dost odvahy podívat se.

Lučištník sebou ze spaní trhl, až se odhalila ošklivá spálenina na krku. Pod ním prasklo několik suchých větviček – zaznělo to tichým lesem jako výstřely.

Sefia se znovu rozhlédla kolem, ale v podrostu se nic ani nehnulo.

Povzdechla a usadila se pohodlněji. Desky Knihy byly popraskané a samá skvrna, na sobě měly tmavěji zbarvené spirály a vlnky v místech, kde bývaly drahokamy a filigrán. Jediný cenný kov, který ještě zbyl, byly zlaté spony a ozdobné růžky.

Skoro ze zvyku přejela prstem po symbolu uprostřed.

Dvě křivky pro rodiče, jedna křivka pro Nin. Rovná čára pro ni samotnou. A kruh pro to, co musí udělat: dozvědět se, k čemu Kniha je. Zachránit Nin. A pokud to půjde, potrestat ty, kdo to všechno způsobili.

Ale nedokázala se přimět Knihu otevřít. Ještě pořád se nemohla postavit pravdě. Už chtěla Knihu zase zabalit, když v dálce praskla větvička.

Ztuhla, mrkla a její Zrak se naplnil světlem. Na východě zahlédla muže, jak se objevují v měsíčním světle a zase se ztrácejí ve stínu. Černé ryby v černém jezeře, jejichž ploutve se zablesknou na hladině a zase zmizí.

Stopaři.

Byli asi na protějším svahu hory, když se rozhlížela kolem, ale teď se blížili.

Lučištník pod ní sebou hodil, až srazil svůj vak. Čutora zařinčela o pochvu meče.

Stopaři se na okamžik zarazili a obrátili se k ní. V iluminovaném světě jejich oči zářily a míhaly se v důlcích tam a zpátky, jak zkoumaly tmu.

Pak vykročili.

Sefia jednala instinktivně, vycvičená léty na útěku. Rychle zabalila Knihu a seskočila mezi balvany.

Lučištník sebou škubal, nataženýma rukama drásal zem. Právě když odkládala Knihu, začal kopat a škrábat. Sefia ho popadla do náruče, zalehla mu ruce a nohy. Popadané jehličí borovic pod nimi praskalo, jako kdyby hořelo.

Zprudka otevřel oči, velké a zlaté. Na okamžik se zdálo, že panikaří. Cítila, jak mu buší srdce, ústa se otevírala a zavírala, otevírala a zavírala, jak lapal po dechu. Pak se začal vzpírat jako zajíc chycený do oka. Vytrhl se jí.

„Lučištníku,“ zašeptala.

Srazil ji na kameny. Projela jí bolest.

„Lučištníku,“ šeptala zoufale, prosebně. „Nic se neděje. To jsem já. Sefia. *Lučištníku.*“

Ztuhl a dýchal příliš rychle, příliš hlasitě.

Tentokrát se nechal vzít do náruče. Vnímala jeho rychlý,

naléhavý tep. Cítila, jak jí jeho dech hladí po tváři. Kousla se do rtu. Pět dní od toho polibku. Pět dní, a ona pořád ještě cítila křivku jeho rtů na svých, toužila ucítit jí znova.

Vzhlédl, protože teď už k nim doléhaly kroky. Tyhle zvuky Sefia znala, sama působila podobné, když lovily s Nin. Dlouhé pronásledující kroky, dlouhé naslouchající odmlky. Třicet metrů daleko? Dvacet? Ukázala k lesu a pohybem úst naznačila: *Stopaři*.

Kývl a zamrkal. Tíše jako pěna vytáhl z kapsy kousek křišťálu a začal palcem přejíždět po všech jeho ploškách. Byl to rituál, který ho Sefia naučila asi před měsícem, aby mu připomněl, že je v bezpečí.

Jenže *nebyli* v bezpečí.

Skulinou mezi balvany sledovala stíny pohybující se ve tmě. Stopaři teď byli všude kolem, od pušek se odráželo světlo hvězd, v očích měli tmu. Hledali stopy.

Najdou nás. Každý, kdo se ve stopování aspoň malinko vyzná, si jejich primitivního ležení musel všimnout. Sefia je musela nějak donutit, aby šli jinam. A rychle.

Znovu přivolala na pomoc Zrak. Trhla prsty, v iluminovaném světě se vlákna světla napjala a vystřelila jako tětíva luku, až se zlaté pruhy rozvlnily. Deset metrů odsud, na svahu vedoucím ke Cascaře, praskla suchá větev.

Stopaři se příkrčili. Pozvedli zbraně. Byli tak nehluchí... a tak rychlí.

Zopakovala to, tentokrát dál.

Jejich vůdce mávl rukou směrem k západu a oni se začali plížit směrem, odkud se prasknutí ozvalo, k městu v údolí, pryč od Sefie a Lučičtníka.

Počkala, až se jí uklidní tep, a teprve potom si sedla. Lučištníkovo tělo bylo stále ještě propletené s jejím. Přestal mnout křišťál a vůbec se teď nehýbal, díval se na ni zapadlýma, ospalýma očima. „Udělal jsem ti něco?“ zašeptal.

I po pěti dnech ji zvuk jeho hlasu stále překvapoval, jeho vrstvy ohně a tmy, jako mívá kámen zvaný tygří oko.

„Ne.“ Klekla si a snažila se nedat na sobě znát, jak ji zabolelo mezi lopatkami. Budou sebou muset hodit, než si stopaři uvědomí, že v Cascaře přece jen nejsou. Sebrala příkrývku.

„Když jsem se vzbudil a nevěděl, kde jsem... Nemohl jsem se hnout, myslel jsem... Omlouvám se, já...“ Sedl si a už se zdálo, že bude pokračovat. Ale zavřel ústa a sáhl si na jizvu na krku, spáleninu, kterou vtiskovatelé udělali všem svým chlapcům, aby je označili za kandidáty. Celá léta už Garda dychtivě hledala chlapce, o němž věřila, že je povede k vítězství v nejkrvavější válce, jakou kdy Kelanna zažila. Zabijáka. Kapitána. Velitele.

Když se Sefia s Lučištníkem setkala, doba strávená v zajetí ho obrala o jméno, o hlas, o vzpomínky. Byl pouhou slupkou člověka.

Při střetnutí s Gardou se mu vzpomínky vrátily, hlas s nimi. Stále ještě jí však neřekl své jméno a ona měla občas dojem, že ho zná ještě méně než předtím.

Stejně jako své rodiče, pomyslela si trpce.

„Skoro nás chytli,“ řekl a strčil křišťál do kapsy.

„Promiň. Nevěděla jsem, že jsou tak blízko.“

„Ale mohla bys.“ Pohledem sjel ke Knize. „Kdybychom je viděli přicházet, mohli bychom být pořád o krok před nimi.“

Sefia ztuhla. Měl samozřejmě pravdu – Kniha obsahovala

minulost, přítomnost i budoucnost. Každý tah Gardy tam někde uvnitř je, schovaný pod nánosy historie. S ní by se jim mohli snadno vyhnout. Kdyby byli chytrí, třeba by jim vyklouzli docela. A pak by možná byli volní.

Ale bála se. Bála se, co by se mohla dozvědět, kdyby ji otevřela. Bála se, co by jí řekla o lidech, kteří ji vychovali – a o strašných věcech, které snad provedli.

Ale proto, aby Lučištníka nevydala do rukou Gardy? Lučištníka, který za ni bojoval, který pro ni hladověl a nespal? Lučištníka, který po ní nikdy nic nežádal, jen to, aby ji mohl následovat?

Podívala se mu vážně, upřeně do očí a kývla „Tak dobře.“

Našla si místo, kam svítil měsíc, položila si Knihu na klín a rozbalila kožený obal. Sklonila se, až se rty téměř dotýkala na deskách, a zašeptala: „Ukaž mi, co právě teď dělá Garda.“

Zhluboka se nadechla a rozepnula přezky. Stránky se jí zavlnily pod rukama a zastavily se jako dvě zlaté pláně s inkoustovými brázdami.

Cítila vedle sebe Lučištníka, jak čeká.

„Ložnice byla obrazem zkázy,“ začala číst šeptem, jako by ji lidé z Gardy mohli slyšet. Zachvěla se a rozhlédla se kolem, ale stopaři už dávno zmizeli. Byli v bezpečí. Zatím.

Podívala se znova do Knihy. „Po příkrývce se válely otevřené svazky a hromady papírů a přetékały dolů, na kupy knih a jezera pergamenu...“ Sjela pohledem dál a zajíkla se. „Ne. To ne. Ne!“

Mýlila se.

Nejsou v bezpečí.

Nikdy v něm nebyli. A ať utečou sebedál, ať se schovají sebelíp, nikdy nebudou volní.

Chybný výklad

Ložnice byla obrazem zkázy. Po přikrývce se válely otevřené svazky a hromady papírů a přetékal dolů, na kupy knih a jezera pergamentu – zničená krajina otázek, které nikam nevedly, a odpovědí na hádanky, na něž se neptala.

V takhle pozdní hodinu už měla Tanin dávno spát. Ale v poslední době spala moc málo.

Měla tolik práce.

Štíhlýma rukama přejížděla po pokrývce a odhazovala pera a neužitečné stránky.

Tenhle Knihovník psal, že Kniha je všude zároveň.

K ničemu.

Tenhle sepsal spoustu květnatých odstavců o paradoxu nekonečné knihy.

Irelevantní.

Tenhle mistr tvrdil že oheň navštíví knihovnu třikrát.

Ale o tom, kde je kniha *právě teď*, nenašla Tanin nic.

Na stolku vedle postele ležel zmačkaný opis té spálené stránky, kterou dřív nosovala v kapse.

Už ji *držela* – popraskaná kůže, zlaté spony, pevné stránky – přesně podle předpovědi.

Ale také ji ztratila. Ztratila všechno – svou sílu, hlas, dokonce i svůj titul.

S povzdechem odzátkovala další lahvičku inkoustu a vzala do ruky pero, aby začala novou stránku poznámek.

Skoro okamžitě se jí zrychlil tep. Hrud' se jí sevřela. Něco tu nehrálo. Zašmátrala v kapsách županu a přitom dýchala stále prudčeji, stále mělčeji.

Mohla zazvonit pro pomoc. V jejím oslabeném stavu jsou takové komplikace běžné. Oběti téměř fatálních útoků to někdy prostě nezvládnou.

Jenže tohle nebyla komplikace.

Tohle byl atentát.

Z chvějících se prstů padaly lahvičky prášků a vodiček, bylo stále těžší a těžší dýchat, myslet, jednat. Probírala jednu lahvičku po druhé, mžourala na nálepky, protože písmena se rozmazávala a její tělo svírala větší a větší bolest.

Tohle ale nebyl první útok na její život od střetnutí se Sefií, a nebude ani poslední

Konečně našla potřebnou nádobku – černý prášek, trochu jako mour – ulomila jí hrdlo a překlopila ji do otevřené lahvičky inkoustu. Zasyčel a zakouřilo se z něj. Ve vzduchu to bylo slabě cítit spálenou pomerančovou kůrou.

Svíráni v hrudi se zmírnilo. Tep srdce zvolnil. Otrávený inkoust byl zneškodněný.

Zase jsi neuspěl, Darione.

Opřela se o polštář, dlouze a zhluboka se nadechla, pak posbírala zbylé nádobky a vrátila je do kapes, až zacinkaly.

Tanin se dotkla krku a vzpomněla si na nůž, na to, jak jí horce, vlhce unikal život. Nebýt toho, že Radžar, učeň voják, pomocí manipulace zpomalil krvácení, byla by mrtvá.

A ještě být může, když si nedá pozor.

Bylo obvyklé, že pět mistrů vybere ze svých řad dočasného zástupce, pokud ředitel z nějakého důvodu svou funkci nemůže vykonávat. Bylo také běžné, že dočasní zástupci své ředitele vraždí, aby si své postavení pojistili natrvalo. Tedy pokud to dokážou navléknout tak, aby jim to prošlo, aniž by celou Ćardu uvrhli do chaosu.

A současný zástupce, jejich mistr politik Darion Zlatokámen, král Everiky, se zjevně domníval, že by mu to prošlo.

Přinejmenším kdyby to vypadalo jako nehoda.

Když byl zavražděn Edmon, byl by Zlatokámen býval logickým nástupcem. Byl koneckonců přirozený vůdce a za pomoci mistra vojáka už uzavřel první fázi Rudé války – sjednocení Everiky.

Erastis však tehdy podpořil Tanin, a ostatní se vždycky řídili tím, co dělal knihovník. Tak se stalo, že ona, pouhá učenka, se stala ředitelkou Ćardy, velitelkou deseti nejmocnějších lidí v celé Kelanně.

Zlatokámen už celá desetiletí čekal na příležitost ji zabít, a teď bylo její postavení v Ćardě dost ohrožené, aby to zkusil. Zjevně ovšem ne natolik ohrožené, aby ji mohl nepokrytě zavraždit. To znamená, že mezi ostatními Strážci má stále ještě podporu a může je přetáhnout na svou stranu – když jim najde Knihu.

Ale každý okamžik, kdy není úspěšná, je také příležitostí pro Zlatokamena, aby ji zabil. Její čas se krátí.

Odhodila příkrývky, posadila se na kraj postele, až se jí kolem holých kotníků zavlnila noční košile. Do knihovny to je po chodbě jen kousek.

Zvládla tři kroky, než upadla. Hromady knih se skácely. Vedle ní se s třeskem rozbila vitrína a zasypala ji střepy. Jediný list papíru, zmačkaný a zažloutlý věkem, se snesl k zemi.

Chvilku tam ležela a prohlížela si primitivní mapu, spěšně načmáraný plán, spíš sen než strategie. Poznámky různými odstíny inkoustu, které tam během let připojily různé ruce.

A nahoře název, rázným a rozmáchlým písmem:

Rudá válka

Někdo zaklepal.

Tanin otevřela ústa, aby něco řekla, ale tím pohybem se jí křečovitě, bolestně stáhlo hrdlo, jako když hoří papír. Místo toho mrkla, probudila Zrak a mávla rukou ve zlatých proudech. Dveře na druhém konci pokoje se otevřely.

Sebrala starý kus pergamenu a zmáčkla ho v prstech. Není bezmocná, ani zdaleka ne. Když ji naverbovali do Gardy, bývala vystrašené dítě. A když se dokázala vyškrábat z toho, tak z tohohle drobného přešlapu se snadno dostane také.

Vstoupil Erastis, sametové roucho při chůzi zametalo zem. Bylo mu už skoro devadesát, jeho tvář byla jedna velká mapa vrásek, vlasy – nebo to, co z nich zbylo – byly skoro úplně bílé, ale jak ji viděl ležet na zemi mezi rozbitým sklem, rozběhl se k ní s překvapivou svižností.

Když jí pomáhal zpátky do postele, tvář mu zrudla. Tanin si plán Rudé války položila vedle spálené stránky.

„Měl jsem dojem, že slyším ránu,“ vysvětloval a přitáhl jí příkrývku. „Já vím, že bys už ráda z toho pokoje ven, ale měla bys ten čas využít a nabrat sílu.“

Tanin chvilku hmatala po dřevěném tácu vedle sebe, uhladila kousek pergamentu, namočila pero. *Málo času*, napsala.

Erastis na písmo hleděl přimhouřenýma očima. Dokonce i s brýlemi už neviděl dál než pár centimetrů od nosu. „Další pokus tě zabít!“

Ukázala hlavou na lahvičku s inkoustem. Přiblížil si ji k nosu.

„Jed? Člověk by myslel, že bude mít dost rozumu, aby nástroje někdejší správkyne nepoužil proti ní. Náš politik bude už asi zoufalý.“ Knihovník se uvelebil v křesle. „Zjistím, kdo sem tu lahvičku nastrčil, a nechám ho přeložit na Anaru. Darion musí vědět, že pokusy o vraždu na Ústředí tolerovat nebudu.“

Poslední týden byl krom služebnictva jediný její společník, nosil jí rukopisy, pomáhal jí hledat v obrovské knihovně sbírce stopy po Knize.

Znepokojovala ji nepřítomnost dalších členů Gardy, dalších Strážců. Ano, mnozí jsou pryč, za svými úkoly, ale byla by čekala, že se objeví aspoň správce Dotan, její někdejší mistr.

Postavil se proti ní? Nebo má prostě moc práce s druhou fází války? Zalétla pohledem k nočnímu stolku.

LIKARO – Radžar (učeň voják)

- ✓ Radžar se stane Serakinem
 - ✓ Serakinova flotila zablokuje Likaro a získá moc/
vliv na zkorumpovanou regentskou vládu
- Serakin svým vlivem posílí politické spojení
a ti se zmocní vlády nad královstvím!

Tanin znova namočila pero a napsala: *Sefia?*

Erastis složil ruce v klíně. „Stopaři jsou stejně neúprosní jako ty. Buď trpělivá. Oni ty dva brzo najdou.“

Tanin Sefiino jméno škrtila. Naposledy měli štěstí a narazili na ty její čmáranice *TOHLE JE KNIHA* vyškrábané do kmenů stromů, do bláta jako stopy. Nemůžou počítat s tím, že by jim takové štěstí přálo zas.

„Je jako její rodiče, co? Pravá dcera Lona a Maree.“

Tanin kdysi bývala Lonovi a Maree blíží než kdo jiný, snad až na Radžara. Oni čtyři bývali nerozluční – knihovník, asasin-ka, voják, správkyně. Před lety spolu plánovali sjednocení všech pěti ostrovů pod vládou *Čardy*, ve válce viděli nástroj k přesvědčení těch království, jimiž jinak pohnout nemohli. A k tomu potřebovali chlapce z legend.

Vtiskovatelé byli dokonce Lonova myšlenka. „Potřebujeme kluka s jizvou kolem krku!“ řekl tehdy. „No tak ho pojdte najít!“

„A jak!“ zeptala se Maree. „Nemáme na to lidi.“

Dychtivě se naklonil vpřed, až se mu dlouhé rukávy roucha couraly v trávě, a vylíčil jim svůj plán. „Ustavíme organizaci, která bude vyhledávat takové chlapce, jaké potřebujeme. Když nabídneme dost velkou odměnu, tak si dají záležet, aby sehnali každého možného kandidáta. Takže ten chlapec bude na naší straně, až válka přijde.“

Nejskeptičtější byl Radžar. „Viš... nemůžeš vytvářet osud, Lone. Ty jsi dobrý, to jo, ale *tak* dobrý není nikdo.“

Lon zvedl bradu a oči se mu leskly jako dva kousky obsidiánu. „Já sám ne,“ připustil. „Ale my všichni hromady dokážeme cokoliv.“

Špička pera probodla stránku.

„Pořád se tak zlobíš,“ povzdechl Erastis.

Ty ne?

Jedním prstem se dotkl kusu papíru na nočním stolku a pomalu přešel po jednotlivých fázích, po všech královstvích, jak je chtěli postupně dobývat.

FÁZE I: Dobytí Everiky

FÁZE II: Spojenectví s Líkarem

FÁZE III: Spojenectví Deliene

FÁZE IV: Dobytí Oxcinie a Roku

Ovládnou Pět ostrovů. Zlikvidují psance. Kelanna bude jejich. Vlastně... ne jich všech. Už ne.

„Proč se zlobit na mrtvé?“ zeptal se polohlasem.

Protože lhali. Řekli mi, že mě mají rádi. Ale kdyby mě měli rádi, věřili by mi. Věřili by ve mě. A nikdy by neodešli.

Mistr knihovník zavrtěl hlavou a ruku stáhl.

Pero se znova rozběhlo po papíře: *Našel jsi další stopy po Knize?*

Erastis se naklonil a slova si zblízka prohlédl. „Bohužel –“

Tanin ho přerušila mávnutím pera, až se inkoust rozstříkl kolem. Přikrývka byla kropenatá.

Řekl bys mi, kdyby ano? napsala.

Mistr knihovník na ni smutně pohlédl. Polkla a cítila pálení rány na krku.

Lon a Marea ji ukradli. Sefia se o ni porvala. Jenže ten, kdo ji ztratil, byla Tanin. A celá Garda to věděla.

„Milánku.“ Erastis ji poplácal po hřbetě ruky. „Já tě mám rád, jako jsem měl rád je. Víc, protože jsi zůstala. Nepochybuj o přátelích, které dosud máš.“

Přátelích, pomyslela si znechuceně. Proti Darionu Zlatokamenovi potřebuje spojení.

Věřila, že mezi ně může počítat mistra knihovníka a jeho nového učně, ale co Radžar! Dotan a jeho učeň správce! Co První asasín!

Potřebovala jejich loajalitu a podporu, ne jejich lásku.

A ze všeho nejvíc potřebovala Knihu.

A k tomu musela najít Sefii.

NA ÚTĚKU

Sefia šokovaně hleděla na stránky. Byla si tak jistá, že Tanin zabila – ten překvapený pohled, ta tryskající krev! Byla si tak jistá, že vyrovnala účty.

Mýlila se. V mnoha věcech se mýlila.

Nepomstila otce. Nepomstila Nin. Možná že měli rodiče pravdu, když jí nedůvěřovali.

Ale jak ona bude kdy moci znova věřit svým vzpomínkám *na ně?*

„Vtiskovatelé byli nápad tvého otce?“ zeptal se tiše Lučištník. Jeho oči byly tvrdé a zlomené, jako střípky skla. Oči jí samy sklouzly k naběhlé, nerovné jizvě na jeho krku.

Lučištníkův únos. Jeho jizva. Jeho zlé sny.

Dílo jejích rodičů.

Cejchování, mučení, boje. Tolik mrtvých chlapců.

Její rodiče. Rodiče, které milovala a obdivovala. Jak mohli být schopní něčeho *takového?*

Na okamžik si přála, aby ji Lučištník objal, aby ji pevně držel a nepustil, dokud svět zase nebude dávat smysl. Ale jak

po něm teď může něco takového žádat? „Já – je mi to líto. Netušila jsem to,“ šeptala.

Lučištníkovi zaškubal sval v čelisti. Šlachy na zjizveném krku se napjaly. „Nemohla jsi to vědět,“ řekl nakonec. Neřekl, že to je v pořádku. Možná mezi nimi už nikdy nic v pořádku nebude.

„Neřekli mi to. Nikdo mi to neřekl.“ Založila růžek stránky a Knihu zabouchla. Symbol na deskách jako by se jí vysmíval. Dvě křivky pro rodiče. Jedna křivka pro Nin. Rovná čára pro ni samotnou. Odpovědi. Vykoupení. Pomsta.

Jak byla naivní. Měla chuť vyrvat desky ze hřbetu, roztrhat něco na kusy. Tanin, že zabila Nin. Rodiče, že jí toho tolik zatajili. Gardu, že to všechno způsobila.

Mohla však udělat jen jedno. Jen to, k čemu byla vycvičena. Utéct. Zabalila knihu a strčila ji hluboko do vaku. „Jsi ještě se mnou?“

Lučištník se na ni díval tak dlouho, až skoro viděla, jak mu pod očima tmavnou kruhy vyčerpání. Vyčítá jí, co provedli rodiče? Chce ji opustit, po všem, čím spolu prošli?

Ne, prosím, to ne.

Nakonec kývl, do očí se jí však nepodíval.

„Pojď, půjdeme.“

Lučištník se dotkl svého spánku a ukázal ke Cascaře. Skoro svítalo a ulice se začínaly probouzet.

„Ne, tamtudy už z Deliene nemůžeme. Budeme muset na sever.“

Balili věci a ona mu líčila Szytské hory, které tvořily severovýchodní pobřeží Deliene. V létě ostré vrcholky tu a tam hostily nějakého toho pasáka se stádem ovcí, ale blížil se podzim

a i oni budou brzo pryč. V chladném období se na vysočinu neodvažoval nikdo. Jídla a dřeva bylo málo a teploty klesaly pod bod mrazu.

„Ideální volba to není,“ řekla. „Ale moc na vybranou nemáme.“

Hodili vaky na záda. Mlčeli, a nebylo to hezké. Dřív s jeho mlčením trávila celé dny. Bývalo jí s ním příjemně, halila se do ticha jako do přikrývky.

Teď však bylo pokřivené pravdou o jejich rodičích, minulosti, kterou s ní nemohl sdílet, vzpomínkou na polibek.

Myslela na to, co Tanin říkala o Lonovi a Maree, stejně tak ji páčila jejich tajemství... a Lučištníkova. *Kdybys mě miloval, věřil bys mi.*

Sefia pevně sevřela popruhy batohu. „Tak jdeme.“

Rychlými pohyby vyrovnali zvalenou zem a tiše vyrazili. Slunce je pronásledovalo mezi jehlicemi borovic.

Cestou ke Szytským horám však museli přejít rozlehlou rovinu delienského Vnitrozemí – oblé kopce podobné vlnám, oceán zlata s tečkami dobytka rozvlněný větrem – nekrytý, nechráněný, nebezpečný.

Na posledním vrcholu Hřebenů zvedl Lučištník ruku k očím a zadíval se přes pláň ke středu severního království.

„Byl jsi už někdy tady ve Vnitrozemí?“ zeptala se Sefia a začátkovala čturu s vodou.

„Nikdy jsem nebyl mimo Oxscinii.“

Podívala se na něj, na jizvu u okraje vlasů, zkřivenou siluetu nosu. Opravdu tedy pocházel z Lesního království, kde ho objevila asi před měsícem v bedně označené symbolem .

Napadlo ji, jestli pochází z rodiny stavitelů lodí, nebo spíš dřevorubců z vnitrozemí. Možná byli jeho rodiče příslušníci královského námořnictva. Dokonce mohl být i sirotek, mohli přijít o život před pěti lety, když Everika, Kamenné království Východu, vyhlásila Oxscinii válku.

Bylo i tohle součástí otcových plánů?

Polkla a znovu připevnila čturu k batohu. „Budeme se muset držet mimo cesty, jestli se chceme dostat do Szyte nepozorovaně.“

Lučištník pomalu kývl, jako kdyby se mu těžko rozlišovalo mezi spánkem a bděním. „A pak?“

Vyrazila znovu k severu. „Doufejme, že přečkáme zimu.“

„A potom?“ klopýtal za ní. „Co uděláme potom?“

„Nevím. Budeme prchat dál.“

Uvažovala ale o tom, jestli jí to pořád ještě stačí.

Když sestupovali mezi vyprahlé kopce, pustili se po dobytčích stezkách, mimo dohled zvědavých očí. Brzo ale začalo být jasné, že nejsou jediní, kdo doufá, že nebude spatřen.

Byly tu stopy po kolech vozů, drny vykopnuté kopyty a desítky stop těžkých bot mezi prasklinami a kousky hnoje. S takhle velkou skupinou se Sefia skutečně potkat nechtěla.

Mrkla a přivolala Zrak. Před očima se jí zavlnily blikotavé zlaté proudy. Obrovité množství informací iluminovaného světa jí kdysi zahlcovalo tak, až se jí točila hlava a dělalo zle. Oceán historie, čekající na příležitost strhnout její vědomí a odnést ho od těla, takže by z něj zůstala jen prázdná slupka. Mezitím se ale už vycvičila. Dnes jí stačilo zaměřit Zrak na nějakou konkrétní věc – škrábanec, jizvu, prohlubeň nebo drn, cokoli, čím by své vědomí zakotvila.

Soustředila se na zaprášené stopy a zjistila, že tudy prošlo dvacet mužů, a to teprve před několika hodinami.

Sykla. Na vozech měli dřevěné bedny, označené , symbolem z Knihy, symbolem, který viděla před šesti týdny, když zachránila Lučištníka z něčeho velice podobného.

Znovu mrkla a viděla zase normálně.

Lučištník si položil prsty na čelo – byl to způsob, jakým dřív kladl otázky. *Co je?*

Bylo vedro, ale Sefii přeběhl po zádech mráz. „Vtiskovatelé,“ zašeptala.

DUNĚNÍ HROMU

Vtiskovatelé. To slovo vyvolalo vzpomínky, které Lučištníka pronásledovaly, kdykoli zavřel oči: Sekyra, Rudovous, Palo Kanta, boje a řetězy a bedny, cejchovací železo na paži – syčební masa a pach spálených chlupů – každá spálenina jako znak jednoho vítězství.

Jednoho chlapce, kterého zabil.

Zvířete, jímž byl.

Hleděl na prašnou stezku u svých nohou a stopy po kolech a botách se mu před očima rozmazávaly. Dotkl se paže, spálených jizev, které mu vtiskovatelé způsobili. Říkali tomu „odpočet“, oficiální záznam počtu zabitých. Patnáct bojů pod dohledem arbitrů. Patnáct smrtí, za které Sekyra shrábl slušnou sumu peněz. Patnáct spálenin, které ho dostaly až do posledního ringu na Džahaře. Jediné další zabití ho mělo přivést až k audienci u Gardy.

Jenže on těch lidí zabil mnohem víc. A teď se na ně na všechny pamatoval, na vtiskovatele i na jiné chlapce jako on. Tu noc v podzemí Korabelu, v sídle Gardy, mu Radžar vrátil vzpomínky, a s nimi se vrátil i hlas, svědomí, pocit viny.

Zavřel oči. Argovu tvář tehdy rozmlátil k nepoznání – zuby a úlomky kostí trčely z rozervané kůže a svalů.

Z dálky slyšel Sefiin hlas, jako by byla jen sen a jeho vzpomínky skutečnost. *Lučičníku?*

Strašný hukot v krvi.

„To je ono, kluku!“ Sekyrova tvář se vznášela před ním, zarudlá pleť, vlhké oči. „S tebou uděláme terno!“

Skočil Sekyrovi po krku.

„Lučičníku!“

Otevřel oči. Před ním stála Sefia a hleděla mu do tváře se znepokojeným výrazem.

Couvl, protože se napůl bál, že ji ve svém deliriu napadne.

„Šli na západ?“ Znělo to spíš jako vrčení – ten hlas nepoznával ani on sám.

„Lučičníku –“ vztáhla k němu ruku.

Couvl znova. Končetiny ho bolely, jak toužily dokončit ten skok, popadnout a bojovat a ubližovat. Celé tělo po tom prahlo. „Šli na západ?“ opakoval.

Sefia si ho chvíli prohlížela a on v těch mandlových očích zahlédl provinilost. Oči měla po otci, jednou mu to říkala.

Věděl, že to není její vina. Ona není její rodič. Ani se ještě nenarodila, když ty věci dělali. Ale jak se na ni teď může podívat a nevidět přitom vtiskovatele, boje, zabíjení? Nikdy by na něj nehleděla tak soucitně, kdyby věděla, co udělal, kým byl, jaké násilí jím ještě zmítá.

Nakonec kývla.

Sevřel jílec, vykročil k západu a Sefia pro jednou šla až za ním.

Při každém kroku se mu za patami zvedal prach. S každým krokem se blížil k nepříteli. Jeho nohy skandovaly: *Brzo. Brzo.*

Brzo. Vkládal do toho všechnen svůj hněv – byl to slib pomsty.
Brzo.

Slunce zapadlo. Nebe bylo plné hvězd. Lučištník se však nezastavil, dokud nenašli tábor vtiskovatelů zalitý měsíčním světlem. Z ohňů stoupal dým jako maják.

I srdce mu tlouklo ve stejném rytmu. *Brzo. Brzo. Brzo.*

Sefia a Lučištník tiše sundali batohy a plížili se blíž. Vykoukli mezi listím.

Tábor stál na louce mezi vrbovým hájkem a několika potoky, které se slabě leskly mezi skalními výběžky. Kolem polehávali muži a ženy, klábosili, jedli. Kolem tábora obcházely stráže a hlídaly vozy a bedny, koně a chlapce schoulené u malého ohýnku.

Při pohledu na ně se v něm rozpoutal hněv jako bouře ve skalách. *Brzo.* Chlapci byli otrhaní a špinaví a na rukou a kotnících měli okovy. Všichni měli kolem krku růžovou naběhlou jizvu.

Lučištník instinktivně zvedl ruku k vlastnímu hrdlu, k vlastní jizvě. Ti chlapci byli jako on – kandidáti na místo toho, kdo povede Gardu k vítězství v Rudé válce.

Podle legendy bude chlapec s jizvou největším vojenským velitelem, jakého kdy svět viděl. Dobude všech Pět ostrovů v nejkrvavější šarvátce historie.

A krátce po vítězství zemře. Sám.

V hlavě mu zazněl Radžarův hlas, hluboký a chraplavý. *Kdo jsi, chlapče? Jsi ten, koho jsme hledali?*

Listy zašustily, Sefia se vedle něj pohnula. „Sedm chlapců?“ zašeptala. „Já myslela, že vtiskovatelé mají vždycky jen jednoho.“

Lučištník už si v duchu dělal inventuru zbraní, studoval zákonitosti, v nichž strážé obcházejí palouk. „Sekyra jich měl pět, když mě unesl,“ odpověděl dutým hlasem. „Poslední umřel pár týdnů předtím, než jsi mě poznala.“

Někteří byli zabiti při výcviku, někteří v ringu. Ale jak Lučištník začal vyhrávat a prokázal přitom takové nadání k násilí, že vyvolávalo strach dokonce i mezi jeho vězniteli, Sekyra se s žádným dalším kandidátem už neobtěžoval.

Věděl něco, co já ne? přemýšlel Lučištník. Tušil něco?

„Já zaženu vtiskovatele,“ řekl. Cítil to v prstech, jako svědění. *Brzo.* „Dokážeš osvobodit ty kluky?“

Sefia si sáhla na vnitřní kapsu, kde nosila šperháky. „To je to nejmenší, co můžu udělat.“

Lučištník viděl, jak se neúspěšně pokusila o úsměv, tvář zkřivenou špatným svědomím. Natáhl ruku a přejel prstem po zeleném píрку, které nosila ve vlasech.

Mohl ji políbit, přes to všechno. Chtěl ji políbit. Protože když to teď nepřežijí, chtěl to aspoň ještě naposledy udělat.

Ale nezasloužil si ji, to teď věděl. Byl vrah. Zvíře, které nedokáže nezabíjet. Ani když chce.

Než stačila něco říct, vrhl se mezi větvemi na mýtinu a dvakrát rychle vystřelil, ještě než vtiskovatelé stačili vůbec vykřiknout.

Dva muži padli mrtví.

A pak ho zalil boj jako liják, který smývá prach. Zářivý. Očistný. Jasný. Viděl každý pohyb, každý útok a protiútok, každý úhyb a výpad a bodnutí, do nejmenších detailů. Bylo to jako kouzlo, jako to čtení, o kterém mluvila Sefia.

Děsivé... a krásné.

Po mýtině se ozvaly výkřiky, vtiskovatelé se vrhli po mečích a pistolích, ale byli pomalí. Příliš pomalí.

Nejbližšího muže probodl dýkou a cítil, jak se zachvěla, když škrtila o kost.

Nervy se mu tím pocitem rozdrncely.

Koutkem oka viděl, jak se Sefia vrhá ke skupince spoutaných chlapců. Jeden vtiskovatel se jí pokusil zastavit. Z rukou jí vylétl nůž a probodl mu rameno.

Vtiskovatel zavrčel a vytáhl revolver.

První Lučištníkův instinkt byl chránit ji. Zaštitit. Byl však příliš daleko.

„Sefie!“ vylétlo mu z hrdla.

Zbraň vystřelila. Výbuch prachu a plamene.

Sefia se narovнала, oči jí žhnuly, vlasy se vlnily kolem ramen jako černá voda.

Zvedla ruku a pouhým trhnutím prstů srazila kulku do prachu.

Vtiskovatel ohromením otevřel ústa. Ušklíbla se. Mávla rukou a mrštila jím o strom. Přistál u jeho party, ruce zkroucené za zády.

Sefia ochranu nepotřebovala.

Lučištník se usmál od ucha k uchu a znova se vrhl do boje. Nějakou ženu ťal přes břicho, couvl a strhl ji před sebe, protože ostatní ho začali zasypávat deštěm kulek. Její tělo se při každé ráně škublo – a pak znehybnělo. Její krev mu stékala po paži, kluzká, uspokojující.

Odstrčil tělo na nejbližšího vtiskovatele a vrhl se mezi ně. Sekal, bil, bušil, jako by boj byl tanec a on znal všechny kroky.

Ale i na něj jich bylo moc. Příliš mnoho kulek, kterým je

třeba se vyhnout. Příliš mnoho ran, před nimiž je třeba uskočit. Škrtla ho kulka, pak další. Někdo ho sekl přes stehno – prudce to zabořilo.

Na druhém konci mýtiny odemykala Sefia chlapcům pousta. Jednomu. A dalšímu.

Nějaká žena se Lučištníkovi rozehnala po nekrytém boku. Věděl, že se meč blíží, viděl oblouk ocelového ostří. Věděl, že se mu nestačí vyhnout.

Cítil, jak ho ostří řálo do boku. Tahle rána bude hluboká. Zatař zuby a čekal bolest. Ale než stačila vtiskovatelka ránu dokončit, přiskočil k ní jiný chlapec s jizvou a těžkou, zakřivenou šavlí jí odřal hlavu od těla.

Na okamžik se jejich pohledy setkaly. Chlapec měl černé vlasy a zelené oči a pod vrstvou špíny měla jeho tvář snědý a ošlehaný vzhled člověka zvyklého žít v ledovém podnebí – dlouhá léta, mrazivé zimy. Možná je z Gorman, z nejsevernější provincie Deliene. Na tváři měl hlubokou jizvu, jako stružku vody.

Dívali se s Lučištníkem na sebe a on se zeširoka usmál.

A pak bojovali bok po boku, odvraceli útoky vtiskovatelů, bili se a zabíjeli, čepele se leskly krví a světlem ohně. Společně byli děšiví, smrtící, triumfující. Po celou dobu slyšel Lučištník, jak se ten chlapec směje, a ta jeho nespoutaná radost byla nakažlivá. Bránili jeden druhého, blokovali, bodali, jako by byli blesk a hrom, dvě části celku.

Bili se společně, dokud poslední vtiskovatelé neprchli nebo nespustili ruce na znamení, že se vzdávají. Teď, když vzrušení bitvy pomalu vyprchávalo, je Lučištník viděl, jak bezmocně krvácejí na štěrku. Mohl je zabít. *Chtěl* je zabít.

Neurčitě zaslechl Argův vlhký, zlomený hlas: *Prosím. Ne. Smiluj se. Prosím...*

A vzpomněl si, že ho zabil tak jako tak. Vzpomněl si na chvíli, kdy dopadl kámen. Kdy se slova změnila v nesrozumitelné sténání... a pak v ticho.

Svět se mu točil před očima. Nohy skoro necítil. Zranění tepavě bolela. Zbraně byly tak těžké, že se mu v ruce chvěly.

Tím zvířetem už není.

Ale hluboko v sobě slyšel doznívající dunění hromu.

Ten druhý chlapec se na něj znova přes mýtinu podíval a v zelených očích mu žhnulo tolik potlačované radosti, že mu Lučištník ke svému překvapení úsměv oplatil, jako by byli malí kluci a měli nějaké báječné tajemství.

Sefia pustila z řetězů posledního chlapce a obrátila se k Lučištníkovi. Tvář měla zardělou vzrušením, a než se vzpamatoval, už se k ní rozběhl a vrhl se jí do náruče, jako by on byl ztracená loď a ona jeho přístav.

Zastrčil jí za ucho pramen vlasů. Konečky prstů, jimiž se dotkl jejího čela, spánku, krku, ho pálily. Sefia stála v jeho náruči úplně nehybně, jako by se bála pohnout.

Polib ji. Ta myšlenka byla najednou strašně lákavá. *Než se rozpomeněš na svůj hněv pocít viny, násilí. Než –*

Ale uprostřed tábora se náhle ozval ostrý výkřik a odtrhl je od sebe.

Spustil ruce, chladné, bolavé, prázdné.

Chlapci obstoupili zajatce, vysmívali se, šťouchali do nich, postrkovali je špičkami zbraní, které sebrali na bojišti. Ozvalo se plesknutí a někdo se rozchechtal. „Tak co, vy poserové, kdo chce jít první?“

CHLAPCI S JIZVAMI

Lučištník a Sefia přistoupili ke skupince. Chlapci jim udělali místo, takže spatřili čtyři zajatce klečící na zemi se skloněnými hlavami.

„*Pojď-te, hol-ky, tan-co-vat, nej-bez-čí si bu-du brát...*“ začal zpěvavým hlasem odříkávat jeden z chlapců a píchal přitom vtiskovatele špičkou dýky. „*Ta má vla-sy ce-lé zla-té, ta má čer-né ku-dr-na-té.*“

Dětské rozpočítávací deska, pro dětské hry.

Jenže už nebyli děti a tohle nebyla hra.

„*Ta je ze všech nej-bez-čí, ta je má a to jsi –*“

„Co to děláte?“ přerušila je Sefia.

Lučištníkovi zacukalo v koutcích černým humorem. *On* to věděl. A nebyl si jistý, jestli chce, aby toho nechali.

Chlapec s dýkou se zarazil. Byl vysoký a tmavý a působil jako divoká šelma, což ještě podtrhávaly bílé skvrny v koutcích úst a u obočí. Bylo to, jako kdyby se mu kůže místy oloupala a pod ní se ukázala sněhobílá pleť. „*Ty,*“ dořekl a ukázal dýkou na vtiskovatele, který byl k němu nejbliž.

Ten zelenooký chlapec si připravil zakřivenou šavli. „Promiň, čarodějko,“ řekl. „Já jsem první na řadě.“ Než ho Sefia stačila zarazit, rozehnal se lesklou čepelí po krku nebohého vězně.

Lučištník měl chvilku chuť jásat s ostatními. Chtěl vidět, jak vězni odletí hlava od těla, slyšet, jak dopadne na zem, dívat se, jak se *kutálí*.

Jenže nechtěl být chlapcem, který chce takové věci,

Chtěl být chlapcem, který si zaslouží stát po boku té dívky vedle něj.

Čepel se zaleskla, ale Lučištník tasil také a odrazil chlapcovu šavli do šterku. Kamínky vyletěly do vzduchu a zase pršely dolů jako déšť.

Chlapec se na něj zamračil přes ofinu tmavých kudrn. Byl menší než Lučištník, ale o nic méně nebezpečný – ostražitý a naježený jako zvíře zahnané do rohu.

Tohle nebyl jeho partner z boje. To bylo divoké zvíře připravené o své základní potřeby. Tvor, v němž Lučištník až příliš dobře poznával sám sebe.

Lučištníka brněly dlaně. Uměl si představit jejich další tahy – výpady, odrazy, seky, krev. Byl by to brutální boj. Uspokojující.

Při té myšlence mu ruka klesla.

Druhý chlapec se narovnal. „Jsme ti zavázaní, kamaráde, ale kdybys věděl, co nám udělali, nechránil bys je.“

Lučištník polkl a neodpověděl. I jeho proklínali a spílali mu, bodali ho a bili. Donutili ho myslet si, že nemá jinou možnost než zabít, nebo umřít. Udělali z něj vraha. Netvora.

Volnou rukou popotáhl límec a ukázal ostatním spálenou jizvu na krku.

Chlapec vytřeštil zelené oči. „A možná víc.“ Ohlédl se po

Sefii, jako by i u ní hledal stejnou jizvu, a pak se zase obrátil k Lučištníkovi. „Jak se jmenuješ, kamaráde? A odkud jsi?“

„Lučištník, z Oxscinie.“

„Já jsem Kaito. Kaito Kemura. Ze severu.“ Chlapec se natáhl po Lučištníkově paži a skoro se dotkl dvou cejchů, které byly vidět pod okrajem vykasaneho rukávu „Kolik jsi jich –“

Lučištníkovi prolétli před očima všichni, které zabil – potlučení, znetvoření, probodení, všichni překvapení.

„Až moc,“ odpověděl tiše.

A pak dřív, než ji stačil zarazit, mu prolétla hlavou ještě jedna myšlenka: *A ne dost.*

„Tak co ještě jednoho?“ Kaito mávl rukou k vtiskovatelům. A jako na povel ostatní chlapci couvli. „Zasloužíš si to.“

Lučištník sevřel pevněji meč. Zaslouží si hodně věcí za to, co udělal. Zaslouží si i tohle, za to, co jiní udělali jemu?

Nejbližší zajatec na něj mrkl řasami slepenými krví.

Vodnaté oči, jako měl Sekyra.

Bylo by to snadné. Bylo by to *správné*.

„Lučištníku,“ zašeptala Sefia.

To jméno ho vzpamatovalo. Jeho jméno. Ne *kluku* nebo *slouho*.

Už v té situaci není. Teď už *nemusí* zabíjet. Nemusí být tím, co z něj udělali.

Zavrtěl hlavou.

„Jak chceš,“ pokrčil rameny Kaito a znova zaútočil.

Lučištník znova ránu odrazil.

Ostatní chlapci nesouhlasně zařvali.

Kaito zavrčel: „Koukni, Lučištníku, líbíš se mi, ale udělej to ještě jednou a *já* se nebudu líbit *tobě*.“

Lučištník zastrčil meč do pochvy. V posledních dvou letech bojoval s příliš mnoha jinými chlapci – zabil příliš mnoho jiných chlapců. Už nikdy to dělat nebude. „Nic to nezmění na tom, co vám provedli.“

„Ne, ale bude to zábava.“

Vzpomněl si na to, jak ho násilí zalilo jako náhlá bouře, divoká, nevyhnutelná, a pak zase ustoupilo a on byl vyschlý a žíznil po dalším. „Jenom dočasná.“

„Zábava je vždycky dočasná.“

„A co pak, až bude po všem?“

„Po všem?“ Kaitovi blýsklo v očích, zelených jako sklo. „Nikdy nebude po všem.“

Lučištník si chlapce prohlížel. Spatřil v Kaitových rysech vlastní divokost. „Tomu nechci věřit,“ řekl tiše. „U tebe ani u mě.“

Chvilku to vypadalo, že na něj Kaito zaútočí. Že bude bojovat s kýmkoli nebo s čímkoli, jen proto, že se potřebuje rvát. Pak ale couvl a olízl si rty. „Zachránil jsi nás, kamaráde, takže jsme ti něco dlužní,“ zavrčel. „Chceš si ty svině vzít na starost? Máš je mít. Ale ať nelituju, že jsem ti je dal.“

„Nebudeš,“ řekla Sefia.

Kaito si zamnul jizvu na tváři. „Tak jo.“ Kývl na ostatní. Zvedli vtiskovatele a dostrkali je nepříteli jemně k bednám.

Kaito se chystal jít s nimi, ale Lučištník ho chytil za loket. „Děkuju,“ řekl.

„Nepotřebuju, abys mi děkoval.“ Kaito si odhodil z očí tmavé kudrny. „Chci, abys mi slíbil, že ať se s těma sviněma stane co chce, bude to, jako kdyby byli mrtví.“

Lučištník střelil pohledem po Sefii a kývl.

„Dobře.“ Kaito ho plácl po rameni. „Tak pojď, seznámím tě s ostatníma.“

Na Sefino naléhání udusili ohně, naložili na vozy zajatce a zásoby a mrtvé nechali na místě. Kolem se pořád ještě pohybovali další vtiskovatelé, a tak nemohli riskovat a zůstat.

Na ukradených koních tiše vyjeli do noci.

Když už teď Lučištník nemusel stát na nohou, vyčerpání se vrátilo. Končetiny měl jako z olova. Oči se mu zavíraly. Na koni nejel přes dva roky, přesto neustále v sedle usínal a zase se s trhnutím budil, aby prchl svým snům.

Spánku se snažil bránit tím, že natahoval uši, jestli je někdo nepronásleduje, ale ozývalo se jen tiché ševelení kopyt, vody a šepotu chlapců. Byli zvědaví na Sefi – kdo to je a kde vzala své schopnosti.

Řekla jim jen málo: že ji a Lučištníka pronásledují Serakinovi stopaři a své schopnosti že zdědila po rodičích. Polopравdy, na jejich ochranu.

Ani ona, ani Lučištník se nezmínili o Knize, o Gardě ani o jejím otci.

Lučištník se díval, jak jede před ním, jak vede ostatní přes vodu. Byla by jim pomohla, i kdyby se nedozvěděla to o Lonovi a Maree. Je taková.

Když ho našla, nebyl *nic* – nebyl člověk, a skoro ani zvíře. Musel sám sebe vytvořit úplně znova, aby se mohl stát Lučištníkem, chlapcem bez minulosti a se skvělou budoucností po boku dívky, která ho zachránila.

Ale teď, když si znova vzpomněl na všechny ty věci, které udělal, na všechny způsoby, jimiž je udělal, nemohl být jen

Lučištníkem. Nebo bezejmenným zvířetem ze svých vzpomínek. Nebo tím chlapcem před ním – strážcem majáku, který se nikdy v životě nepral.

Věděl jen jedno – ať je teď kým je, nezaslouží si ji.

Nezastavili se, dokud nebyli řadu kilometrů daleko od tábora vtiskovatelů. Vyhřebelcovali koně a připravili je na noc. Lučištník postavil hlídky. Rozbalili spací rohože a deky. Jenže nikomu se zřejmě nechtělo spát.

Místo toho se sesedli pod hvězdami a povídali si. Mluvili celé hodiny: o zabíjení, zmrzačení, zajetí, jménech, domovských městech, rodinách, které je považují za mrtvé – a kdykoli začali být unavení, otřepali se a začali s jinou historkou.

Bylo to, jako by příběhy potřebovali víc než spánek, vodu nebo jídlo. Jako by je příběhy mohly zbavit toho, co po uplynulém měsíce – ne, *roky* – museli dělat, aby přežili.

Nejdřív Lučištník žasl, kolik si toho pamatují. Ale čím víc poslouchal, tím víc chápal: to všechno kvůli Kaitovi. Kaito byl jejich vůdce, jeho zásluhou si spolu v noci v poutech šeptali, on je přiměl opakovat svá jména, aby je nezapomněli. Držel je pohromadě, i když si při výcviku museli navzájem ubližovat.

Byl to rozený vůdce, nejlepší druh ve zbrani, jakého si kdo mohl přát. Kdyby Lučištník měl kamaráda, jako je Kaito, možná by zajetím prošel méně zlomený. Kdyby měl kamaráda, jako je Kaito, možná by před sebou neměl tak dlouhou cestu.

Když příště hovor umlkl, Lučištník si odkašlal a předklonil se. Sefia se vedle něj trochu narovнала. Cítil, jak se její paže tiskne k jeho, jako by mu chtěla připomenout – *jsem s tebou*.

„Já –“ začal Lučištník. „Ten první, co jsem –“

Ale pořád slyšel Sekyrův hlas a výbuch kulky, pořád si představoval spršku krve a mozkové hmoty, cítil, jak mu dopadla na hrud', horká a vlhká.

Zmocnila se ho panika. Tep se mu zrychlil. Nemohl dýchat. Skoro neviděl.

Sáhl pro křišťál a sevřel ho, až se mu hrany zaryly do kůže. *Už tam nejsem, připomínal sám sobě. Jsem v bezpečí.*

Opakoval to tak dlouho, až se trochu vzpamatoval. *Jsem v bezpečí. Jsem v bezpečí.* Tělo zareagovalo, krev zpomalila.

Nedokázal se ale přimět k řeči. Kdyby mluvil, všechny ty věci, které dělal ve snech, by vyšly najevo, byly by skutečné. Ukázalo by se, že je skutečně tím netvorem, za kterého se považuje.

Sefia znovu poposedla. Strašně mu vadilo rozčarování vepsané do jejích rysů, nenáviděl se za to, že ji zklamal. Ale on si nezasloužil nic než její zklamání, její soud, její odpor. Pokusil se zachytit její pohled, omluvit se jí, ale vyhýbala se mu očima.

V nastalém tichu Kaito vstal. „Pojď,“ kývl na Lučištníka. „Vsadím se, že hlídka by si už taky dala pauzu.“

Hlídka se měnila ani ne před hodinou. Ale Kaito vycítil, jak je Lučištníkovi zle, a staral se o něj stejně jako o ostatní.

Když Lučištník vstal, Sefii najednou strašně zajímaly její vlasy. Cupovala konečky, jako by v té chvíli nebylo na světě nic důležitějšího.

„Nech toho!“ Frey, sedící vedle ní, otevřela ňůž a podala jí ho střenkou napřed. „Zkrať si je, nebo to bude ještě horší.“

„Než máma umřela, pořád mi nadávala, že si ničím vlasy. Ještě že mě aspoň naučila se o ně starat, než ona a táta umřeli, protože bráchům to bylo úplně fuk...“

Freyin hlas za nimi utíchal. Lučištník a Kaito vyšli do tmy

a poslali Versila, toho chlapce, který předtím rozpočítával, a jeho dvojče Aljana zpátky ke skupině.

Začali obcházet kolem mýtiny, kde jim společnost dělaly jen kameny a vrby, hodně podobné těm, od kterých před chvílí odjeli. Kaito si přejel rukou po zjizvené tváři. „Viš, říkali nám, že patnáct je magický číslo. Patnáct a pošlou nás do Klece. Když tam vyhraješ, bude po všem. Budeš volný.“

„Vítěze posílají někam – říkají tomu Akademie.“

„To je škola?“

Lučištník pokrčil rameny.

„Já jim to stejně nevěřil.“ Kaito si hrál s mečem, povytáhl ho z pochvy a zase ho nechal zapadnout zpátky, až hlasitě cvakl. „Ale bojoval jsem víc. Zabil jsem každého, proti komu mě postavili. Protože ono nešlo o svobodu. Chápeš, ne? Šlo o ten boj. A teď *jsem* svobodný, ale když si vzpomenu na všechny ty svině tam... tak chci bojovat dál.“

„Myslíš ty, co jsme dneska zahnali?“

Cvak, cvak. „A ty ostatní. Ostatní bandy v Deliene. A v Likaru a v Everice a v Oxscinii... nejspíš i na Roku.“ Lučištník se na něj podíval. „Kolik band je v Deliene?“

„Čtyři, včetně naší – včetně té, co jsme dneska rozehnali.“

V Deliene jsou ještě tři vtiskovatelské bandy. Tři skupiny dosud unášejí chlapce a dělají z nich zabijáky. Tři šance k boji, tři šance pomstít se Gardě. A dokázat, že není jejich netvor. Že je někdo jiný. Někdo nový. A možná, možná by se pak také dozvěděl, *kdo* to je.

Později, když se vrátil ke skupině, nemohl na to přestat myslet.
V Deliene zbyly ještě tři bandy.

A Kaitova slova *Chci bojovat dál.*

Jak se blížil, slyšel znova Frey: „Celý ty měsíce mě nutili... nevěřili mi, když jsem...“

Frey byla dívka, jak se ukázalo. Proto Kaita napadlo, jestli Sefia také nebyla kandidátka. Frey na první pohled vypadala chlapecky – úzké boky, na tvářích strniště – ale když si oblékla halenku a jezdeckou sukni, které objevila v zavazadlech vtiskovatelů, měla úplně jiné držení těla a s klukem by si ji už nikdo nespletl. Jak teď seděla vedle Sefie, vypadaly skoro jako sestry – obě měly tmavé vlasy a vysoké lícní kosti.

Sefia poposedla, aby mu udělala místo, ale stále ještě se na něj nepodívala.

„Bylo to loni v létě,“ pokračovala Frey, „a my jsme šli s kamarádama plavat. Ale vtiskovatelé nás chytili, ani jsme nedošli k řece. Strašně jsme se báli. Oddělili holky od kluků...“

Měla jsem kamaráda, Rendra. Nevím, co si myslel, že se bude díít, ale když mě vtiskovatelé postrčili k ostatním holkám a začali nás popravovat, začal křičet: ‚Tohle není holka!‘ Nejdřív se mu smáli, ale on to pořád opakoval – ‚Tohle není holka! To není holka!‘“ Začala pěsti.

„Tvůj kamarád tě zradil?“ zeptala se Sefia.

„On mě *zabil*. I když jinak. Vlastně to bolelo víc než nějaká ta jejich kulka. Zнала jsem ho celý život. Věřila jsem mu. Myslela jsem, že... Možná se mě snažil chránit, ale měl vědět...“ Frey měla najednou pohled úplně prázdný. „Po týdnu mě prosil, abych ho zabila. A když jsme příště cvičili, udělala jsem to.“

Lučičtník znova slyšel Sekyrův příkaz. *Bojuj, nebo umře.* Znovu ucítil na rtech krev. Stiskl v kapse kámen, aby zahnal

paniku. Ale tentokrát mu v mysli vytanulo něco jiného, a to ho uklidnilo okamžitě.

Tři bandy.

Bojovat dál.

Sefia si objala kolena. Ve tváři měla provinilý výraz a on věděl, že myslí na rodiče. „Je mi líto, že tě unesli.“

Frey se dotkla spáleného krku. Z očí jí zbyly štěrbiny. „Nebyla jsem, co hledali. Nikdo z nás.“

LOVCI A KOŘIST

Když Frey a chlapi konečně usnuli, ujali se hlídky Lučištník a Sefia. Vyšplhali na skalku, odkud bylo dobře vidět na potok, usadili se na chladných kamenech a rozhlíželi se kolem, jestli neuvidí nepřítele.

Za ta léta praxe se Sefia naučila splynout se stíny tak dokonale, jako by se stala součástí skal a divočiny. Lučištník ji sledoval a myslel na všechno, co podnikli společně – na dny v džungli, noci na *Proudu víry*, na Klec, na sídlo Gardy, na únik, na polibek – na tu vzdálenost, kterou ušli.

Bude s ním i teď?

Všimla si, jak se na ni dívá. „Tohle máš za sebou taky?“ zeptala se. „Ty věci, o kterých vyprávěli ostatní?“

Lučištník kývl.

Po tváři jí přelétla bolest. Odvrátila se.

Chtěl se omluvit. Chtěl vysvětlovat. Ale neudělal to. „Ti zajatci...“ začal.

„Nemůžeme je pustit. Tohle jim nesmí jen tak *projít*.“

„Taky neprojde.“ Zadíval se do dálky, kde se proti hvězdná-

tému nebi rýsovaly vrcholky hor. „Odevzdáme je úřadům,“ řekl. „Vydáme je spravedlnosti.“

Sefiin pohled byl pronikavý dokonce i ve tmě. „Spravedlnosti,“ opakovala. „To se mi líbí. Příjemná změna, než budeme zase utíkat.“

Lučištník přejel prstem po kraji jizvy. *Ještě tři bandy v Deliene.* „Co kdybychom neutíkali?“ řekl. „Co kdybychom *bojovali?*“

„S Gardou?“ Tvářila se skepticky. „Tanin po nás jde všemi prostředky. Nemůžeme –“

„S vtiskovateli. S těmi, co nám tohle provedli.“ Kývl směrem k táboru, kde ostatní pod příkrývkami spali: Mako, nejmladší, ležel rozvalený, jako by chtěl zabrat co nejvíc prostoru; jiní, například Kaito, spali pevně schoulení, aby se chránili. „Můžeme bojovat s vtiskovateli a pomstít se Gardě. Můžeme je zastavit, Už jsme to přece spolu dokázali.“

„V Kelanně musejí být těch vtiskovatelů stovky...“

„Já vím. Možná to nepůjde.“ Přejel pohledem po vrbách, po jeskyňkách stínů mezi kameny, odrazech světla na vodě, a pak se teprve podíval na ni. „Ale můžeme začít s Deliene. Kaito říkal, že tu jsou ještě tři bandy.“

„Zbavit Deliene vtiskovatelů,“ opakovala si Sefia pro sebe.

„Mohla bys je najít pomocí Knihy.“

„Haha.“ Zasmála se, ale vesele to neznělo. „To by bylo dobré, ne? Použit největší zbraň Gardy proti ní?“

Kývl. „Někdo musí být zodpovědný za to, aby je zastavil.“

A kdo by to měl být spíš než jeden z těch, které sami stvořili? dodal v duchu. Aby odčinil chlapce, které zabil? A zachránil ty, co mají ještě šanci?

„Jo,“ zavrčela Sefia zachmuřeně, a on věděl, že nemá na mysli jeho, když dodala: „Někdo.“

Zvedla ruku a ve světle hvězd rozeznal Lučištník obrysy dvou zkrřížených prstů.

Jejich znamení. Že jsou spolu.

„Moje rodina to začala,“ řekla. „Já ti pomůžu to ukončit.“

Usmál se a přešel prsty přes jizvu. Cítil v jejich špičkách tepat přísliby příštích bojů.

„Ale jestli začneme chytat vtiskovatele,“ varovala, „Tanin si toho určitě všimne. A pak bude vědět, kde nás ulovit.“

„Ať si loví,“ usmál se Lučištník. „My budeme lovit taky.“

Poprvé za mnoho týdnů se Lučištníkovi nic nezdálo. Dokonce ani když se Mako vzbudil s křikem a ostatní ho museli uklidňovat, se na Lučištníka ve tmě nevrhly žádné zasuté vzpomínky. Žádné dávné události mu nerušily odpočinek.

Když se pomalu začal probírat, cítil všechny své rány a modřiny, kamínky pod spací podložkou i ranní větrík tak jasně, že od plavby na *Proudu víry* nic takového nezažil.

Bylo to, jako by ho včerejší násilí očistilo.

Otevřel oči.

Většina ostatních byla už vzhůru – obcházel tábor, třídili zásoby, myli se u potoka.

Sefia stála po kotníky ve vodě, kalhoty vykasané ke kolenům. Máčela si prsty a pročesávala jimi vlasy, a od ramen ke hřbetům rukou jí stékaly kapičky vody. Padaly do potoka jako perličky světla.

Byl by dal cokoli za to, aby mohl ty potůčky na jejích pažích sledovat prsty, zastavit se v jamce pod loktem, na kloubech, na

kořenech nehtů. Kleknout si před ní do chladného potoka a polévat jí lýtka miskou z dlaní.

Možná jednou, až zastaví dost vtiskovatelů, až zachrání dost chlapců, až pro ni konečně bude dost dobrý, udělá to.

Vzhlédla. Tenhle pohled znal – soustředěný, odhodlaný, odvážný. Vídal ho znova a znova, když stopovali Sekyru a jeho vtiskovatele po lesích Oxscinie. Tak, jak to budou znova dělat tady v Deliene, s Frey a chlapci, jestli s nimi do toho půjdou.

Protáhl se, sbalil příkrývku a zamířil k improvizované kuchyni, kde seděli dva chlapci. Jeden z nich – Griegi, s kudrnatými vlasy a pihami jako skořice – vzhlédl a usmál se, takže jeho kulaté tvářičky byly ještě kulatější. „Včera večer jsem dal dělat kafe,“ hlásil a mazal rohlíky marmeládou. „Ale bylo by lepší, kdybychom měli oheň.“

Chlapec vedle něj, Scarza, odložil součástku pušky, kterou rozebíral. „Nemůžu se dočkat, až nám vážně něco uvaříš,“ řekl, „ať vidíme, jestli jenom nekecáš.“

Griegi se usmál. „Máš se na co těšit.“

Scarza se tiše zasmál a znova začal rozebírat pušku. Chyběla mu celá levá dlaň a část levé paže, a tak si pušku opřel o loket nebo přehodil přes rameno a pravou rukou pracoval tak rychle, jako by součástky odletovaly samy.

„Jsi dobrý,“ podotkl Lučištník a naplnil dva hrnky chladnou kávou.

„V tom rozebírání pušky, nebo že to dělám jednou rukou?“

„Oboje.“

Scarza krátce zvedl oči. Byl silný, měl tmavou pleť a mohlo mu být už tak dvacet – byl ze všech nejstarší, ačkoli ne dost starý na stříbrné vlasy, které si včera večer oholil na kratinké

strniště. „Kolem zbraní se motám, co jsem se naučil mluvit. Jednoruký jsem od narození.“

„Předpokládám, že taky umíš střílet.“

Scarza se nevytahoval, jak by to možná udělal někdo jiný. Jen kývl a dál rozebíral zbraň, až kov cvakal o kov.

Lučištník usrkl kávy. Griegi do ní něco přidal – nějaké koření, snad muškátový oříšek. Něco bohatého a temného.

„Tohleto jsi udělal za studena?“ žasl.

Griegi si spokojeně broukal a kapal na rohlíky něco sladce lepkavého. „Jasně, náčelníku. To je starý recept mého dědy. Neměl jsem ani půlku přísad, ale nějak jsem si poradil.“

„Občas, když jsme měli hlad, nás Gri nakrmil jen tím, jak nám popisoval dědovo vaření,“ prohlásil Scarza. Vlasy se mu v ranním slunci bíle leskly.

Griegi při tom komplimentu zrudl skoro jako jeho vlasy.

V nastalém tichu se k Lučištníkovi přitočil Versil, ten chlapec s dýkou, a jeden hrnek mu sebral. „To je pro mě?“ zeptal se se smíchem.

„Měla být pro Kaita.“

„Ajaj.“ Chlapec nakrčil nos a bílé skvrny na obličejí se poskládaly do vrásek. „No, tak mu řekni, že mu ho vzal Aljan.“

„Já myslel, že jsi Versil.“

Chlapec se znova zasmál. „Jsem. Aljan je támhle.“ Ukázal k potoku, kde v písku vedle Sefie seděl další chlapec, hubený jako tyčka. Až na ty bílé skvrny na Versilově tváři a dlaních by oba bratří mohli být navzájem svým zrcadlovým obrazem.

„Já vím, že je těžký nás rozeznat,“ pokračoval Versil vesele. „Prostě si pamatuj, že já jsem ten hezčí. Taky jsem vyšší, chytřejší, zábavnější –“

„A víc kecáš,“ utřel ho Scarza.

Rozzářený Versil nalil další hrnek kávy a s velkým gestem ho podal Lučištníkovi. „Pro Kaita.“

Lučištník si hrnek vzal a zamířil na kraj mýtiny, kde obcházela Kaito.

Na rozdíl od ostatních nevypadal po noci strávené na svobodě nijak rozjařeně. Oči měl oteklé nedostatkem spánku a na jedné tváři mu fialověla modřina.

„Ty vypadáš,“ podotkl Lučištník.

„No jo. Ale pořád líp než ty.“

Lučištník se zazubil, podal mu druhý hrnek a srovnal s ním krok. Kaito byl rychlý, neklidný, oči mu rejdivy od vrubů k potoku a zase k velké modré vážce, která prolétla kolem na průsvitných křídlech. I celé jeho tělo bylo neustále v pohybu – oškubával listy z keřů, sbíral hrsti kamenů a házel jimi žabky po hladině, vyfukával naléhavý rytmus na jílec meče.

Dokonce i pil rychle, většinu Griegiho kávy do sebe nalil na několik svižných doušků. Pár minut to bylo, skoro jako kdyby si dva obyčejní kluci vyšli podle potoka na ryby, na jedlé vodní hlízy nebo za lumpárnami.

Pak si Kaito otřel ústa rukávem „Tak ty ses dostal až do Klece, jo?“

A to Lučištníka zase vrátilo do reality. Nejsou jako jiní kluci. Jsou odlišní, spojení tím, co přežili. Kývl a obrátil v rukou šálek.

„S kým jsi bojoval?“

„Jeden kluk se jmenoval Haku a jeden Gregor.“ Oba byli zranění, ale živí. Když je naposled viděl, krváceli v pilinách.

Kaito zaklel a několikrát si prohrábl vlasy „Gregora jsem znal,“ řekl. „Zabil jednoho z našich.“

„Já jsem ho ale nezabil.“

„Hm. Pak ses setkal se Serakinem?“

Lučištník znova kývl.

„Ty máš kliku!“ Chlapec na něj skočil a zatřásl jím, až káva vyšplouchla na špičky bot. „Co já bych za to dal!“

„Toho jsem taky nezabil,“ odsekl Lučištník a odstrčil ho. Kaito byl tak bujarý, že se tomu musel smát. Vůbec nechápal, jak někdo může tak snadno střídat nálady – zamýšlenou, jásovou, vzteklou.

Ale líbilo se mu to.

„No, co taky může člověk čekat od dřevorubce,“ zachechtal se Kaito. „Lidi z Oxscinie umějí zabíjet leda stromy.“

Lučištníka se zmocnil pocit hrdosti na lesní království, i když to už nebyl jeho domov. Pocuchal Kaitovi vlasy a chvíli se spolu přátelsky strkali, až se štěrka rozletoval. „Tak to vykládej těm, co jsme dobyli při expanzi!“ prohlásil Lučištník a zahákoval mu loket kolem krku.

„Nikoho takovýho jsem nepotkal,“ vyjekl Kaito a vyklouzl mu ze sevření. „Ke Gormanům jste se ani nepřiblížili.“

Lučištník se musel usmát. Pokračovali spolu dál kolem tábora a on si vzpomněl, že kdysi míval takové kamarády, s nimiž se mohli pošouchovat, zápasit a popichovat se, s nimiž si rozuměl i beze slov. Znal Kaita necelý den, ale připadalo mu, jako by byli kamarádi celý život.

Doufal, že tenhle kluk půjde s nimi.

Vlastně si neuměl představit, že by měl vtiskovatele honit bez něj.

Uprostřed mýtiny se Frey a chlapci sesedli kolem ohně a cpali se snídaní, kterou připravil Griegi. Smáli se. Versil se

smíchem ukradl rohlík z bratrova talíře, ale za chvíli se tak zabral do vypravování nějaké historky, že zapomněl jíst úplně.

„Jak rychle zapomínají,“ podotkl náhle vystrízlivělý Kaito.

Než stačil Lučištník odpovědět, z vrb nad nimi se ozvalo: „Ne všichni.“

Vzhlédli a viděli, že tam ve větvích sedí Frey a houpe jim nohama nad hlavami.

„Jak dlouho už tam jsi?“ zeptal se Kaito.

„Dost, abych slyšela, jak urážíš mě a celou mou rodinu,“ prohlásila a sklouzla dolů s pružností člověka, který v korunách stromů strávil celý život.

Chlapec z Gorman se zazubil. „No tak, Frey, víš dobře, že jsem nemyslel dřevorubce ze Šindžaje –,

„No jasně.“ Mávla rukou a vykročila k ostatním.

„Ona je ze Šindžaje?“ zeptal se Lučištník.

„Celá rodina jsou dřevorubci. Rodiče se zabili v lese, když jí bylo sedm. V podstatě ji vychovali tři starší bratři.“ Kaito se zarazil. „Mohlo mě napadnout, že bude na stromě. V těch bednách skoro o ničem než o stromech nemluví. Vylezla tam, i když přišla o rodiče. A kdykoli se něco špatného stalo, schovala se na stromě. Prý si tam připadá bezpečnější.“

Znova zmlkli a Kaito si Lučištníka změřil pohledem. „Tak...“ začal po chvíli, „jak jste se rozhodli, ty a čarodějka? Zabiju si dneska nějakého dalšího vtiskovatele?“

„Dneska ne.“

Kaito protáhl obličej.

„Ale možná brzo, když se k nám přidáš,“ pokračoval Lučištník. „V Deliene jsou ještě tři další party, ne?“

Reakce přišla okamžitě – rozšířily se mu zorničky, stíny

v zelených očích se vytratily. Bylo to, jako kdyby se to ráno poprvé probudil. „Jdu do toho,“ řekl.

Lučištník se s úlevou zasmál. Jasně že do toho Kaito jde. „I když ty, co přežijí, odevzdáme úřadům?“

Kaito ho plácl do ramene. „Bráško, jestli říkáš, že mám třeba jenom malou šanci zabít vtiskovatele, tak za tebou půjdu, kam budeš chtít.“

„Bude to nebezpečné,“ varoval Lučištník, i když mu předem bylo jasné, co Kaito odpoví.

Jeho společník vycenil zuby – patrně to měl být úsměv. „No to doufám.“

Když se vrátili k ostatním, hovor utichl. Frey a chlapci se po nich s očekáváním podívali.

Lučištník si odkašlal a vyložil jim jejich plán: najít a zničit ostatní vtiskovatele v Deliene, osvobodit zbytek chlapců a postarat se o to, aby se nikdo ze Serakinových poskoků už nikdy v Severním království neukázal.

Nejdřív musejí své zajatce v nejbližším městečku odevzdat úřadům. Pak budou zbývat ještě tři bandy.

Tři bandy, s kterými se dá bojovat.

„Jestli můžete, měli byste jít domů. Ale jestli jste jako já, tak... Pro mě je tohle prostě jediná možná cesta,“ dořekl.

Frey a chlapci mlčeli a obraceli v hlavě to, co právě řekl. Cíl, který jim nabízel. Možnost dodat svému utrpení nějaký smysl.

Nebo jak mu uniknout.

Jeden z dvojčat, Aljan, se nervózně podíval po Sefii. „A půjde čarodějka s námi?“

Když odpovídala, nedívala se na vysokého chlapce, který se

ptal, ale na Lučištníka, a její pohled byl jistý jako šíp připravený k letu. „Jdu s vámi.“

Lučištník se usmál.

Kaito vstal a zkřížil ruce na prsou. „Všichni jdeme s tebou, bráško.“

Scarza se zvedl a udělal totéž. A ostatní je jeden po druhém následovali.

Tohle gesto Lučištník znal: bylo to staré delienské znamení respektu, pocházelo od dávných gormanských klanů ze severu. Znamení, kterým vojáci zdravili své velitele. Na *Proudu* jednou dvakrát viděl, jak starý Goro a někteří další takhle zdravili Rákose.

Odevzdat zajatce.

Zbývají tři bandy.

Sklonil hlavu a pozdrav jim oplatil.

VÍŠ, PRO CO SI TĚ BUDOU PAMATOVAT?

Pouštní království se Likaru říkalo odjakživa – srpek ostrova plný písečných dun a rudých skal – ale nebylo vždycky v tak zoufalém stavu jako teď. Lidi nesužovala vždycky chudoba, regenti nebyli vždycky zkorumpovaní; země nebyla vždycky snadnou kořistí pro piráty, jako byl Serakin, Metla východu.

Kdysi to býval bohatý kraj, kde stačilo projít se vyschlým korytem potoka a člověk mohl sbírat drahokamy a zlaté nugety. Lidé sem jezdili ze všech koutů Kelanny – kvůli umění, šperkům, palácům vyzdobeným mozaikami z lapisu lazuli a malachitu.

To všechno se změnilo, když poslední likarský vládce zabil všechno nashromážděné bohatství své země a vyplul s flotilou zlacených galér, které by desetkrát zastínily i nádheru *Cruxu* kapitána Dimariona.

Podle legend trvalo královým mužům celé dva týdny, než poklad ukryli hluboko v podzemním labyrintu, kde ho nikdo nemohl najít. Když byli hotovi, král rozkázal všem kromě vlastní posádky, aby se shromáždili v jeskyních, a pak je tam

zabarikádoval a nechal zemřít, aby jejich kosti navěky střežily truhlice s pokladem.

Všechny své galéry potopil, ušetřil pouze vlajkovou loď *Pouštní zlato* a vyrazil zpátky k hlavnímu městu. Na zpáteční cestě se však *Zlato* ve zrádných vodách Efygijské zátoky potopilo také. Král a všichni jeho námořníci se utopili.

Někteří byli přesvědčení, že poklad je navždy ztracený.

Jiní říkali, že král jeho umístění vryl do nitra lodního zvonu *Pouštního zlata*, který teď odpočívá někde v hlubinách zátoky.

Celé generace po zvonu pátrali hledači pokladů, odvažovali se mezi písčité šije a podmořské skály, propátrávali temné kostry vraků.

Nikdo ho však nenašel. Nikdo ani netušil, kde začít.

Až doteď.

Zvon sice zůstal na potopené lodi, ale jeho srdce se jako zázrakem odtrhlo a proudy ho odnesly až do Prostředního moře, kde ho vyplavily na kterýsi vzdálený břeh jako lákavou kořist pro tuláky prohledávající břehy a pro zvědavé děti. Od té doby ho vyměňovali a prodávali a kupovali, až skončilo v hospodě lhářů, a odtamtud ho ukradl kapitán Rákos a jeho posádka.

Věděli totiž něco, co netušil žádný z předchozích vlastníků – že totiž srdce v sobě skrývá víc než krásnou řemeslnou práci a měděnku.

To srdce, jako tolik jiných věcí v Kelanně, je magické. Když ho dostanete do blízkosti zvonu, zavolají na sebe – uhoďte srdcem a zvon začne divoce, opuštěně křičet po svém vyrvaném jazyku.

Pak už stačí jít za zvukem a dostanete se až k vraku *Zlata*.

Většina lidí by nejspíš stála o samotný poklad – největší bohatství v Kelanně. Dimarion rozhodně ano. Ale Rákosovi nikdy o poklad nešlo.

Jemu šlo o slávu. O způsob, jak zůstat živý, až z jeho těla nezbude nic než prach.

Ale poté, co na Džahaře potkal lháře v hospodě U Zkřížených zbraní, uvažoval o tom, která verze ho asi přežije. Bude to Cannek Rákos, nebo nějaký teatrální psanec, kterého by nepoznal, ani kdyby do něj v pravé poledne narazil nosem?

Stačí žít jako legenda, když legendy jsou lži?

Kapitán Rákos si promnul zápěstí, kde měl kus volné kůže jako náramek mezi vytetovanými obrázky lodí a bouří, lebek a pradávných mořských tvorů. Každé dobrodružství, které kdy prožil, měl vykresleno na kůži, na pažích a trupu – až na jedno.

Kraj světa.

Domov lidí bez těla.

Rákosovi naskočila husí kůže, když si vzpomněl na ten chlad, na to, jak z něj vysál všechno teplo jako pijavice. Hluboko v paměti mu zůstal ozvěna těch hlasů – nelidských, které se zpola podobaly jekotu a zpola hřmění –, jak ho volají do černé vody.

Dokáže po sobě nechat dostatečně velký odkaz – když navíc jen část z něj je pravda –, aby překonal *toble*?

Bubnoval prsty na bort veslice a naslouchal. Plavit se mezi pastmi korálů a proměnlivými mělčinami Efygijské zátoky bylo tak nebezpečné, že nakonec nasedli do člunů. Rejdili po hladině jako světlušky a hledali *Pouštní zlato*.

Směrem na východ se na moři zlehka pohupoval *Proud*, zelený trup se odrážel na vlnách, řezba na špici v podobě stromu

se tyčila k žhoucímú nebi. Vedle něj kotvila Dimarionova loď *Crux* – obrovité zlaté plavidlo s diamantem na přídi.

Z paluby *Proudu* se ozývalo zvonění lodního zvonu, ale nebyl to jeho obvyklý jasný tón – tohle byl umíráček ztracených věcí. Takový zvuk vydával, když do něj tloukli srdcem zvonu *Pouštního zlata*.

Rákos a posádka člunu mlčeli. Slunce jim pražilo do zad a palmy na nejbližším ostrově se vlnily vedrem.

Z hlubin ale žádnou odpověď nezaslechli.

Meeks povzdechl a opřel se o bort. „Kdepak. Nic neslyším.“

Goro zvedl ruku, aby ho umlčel.

„Co je?“

Starý námořník škulbl hlavou směrem k Jules, která se na opačném konci člunu držela přídě, hlavu nakloněnou směrem k vlnám. Po paži se jí vinuly vytetované rostliny a květy a mizely za křivkou ramen. Jules byla lodní předzpěvák, její písně udávaly ostatním tempo práce – měla melodický hlas a citlivé uši, takže měla ze všech největší šanci volání *Pouštního zlata* zachytit, když se dost přiblíží. Odhodila si z očí pramen černých vlasů a zle se po Meeksovi podívala. „Nemusíš to pokaždé hlásit,“ řekla.

„Ale já jsem nic neslyšel.“

„To proto, že žvaníš,“ zavrčel Goro.

„A protože žvaníš, tak neslyší ani nikdo jiný,“ dodala Jules.

„Přes uši jste tady vy,“ pokrčil Meeks rozpačitě rameny a zakroutil jedním z barevných korálů, které měl zapletené v dredech. „Já tady budu spíš kvůli očím, řekl bych.“ Kromě stevardky Aly měl druhý důstojník nejostřejší zrak z celé posádky a dokázal objevit signální vlajku nebo nějaký problém